

היד רועדת והלב לא מאמין – אבל בטוח אני, יוחאי, שלא היית רוצה שכך נבכה אותך. פשוט, עשית את המוטל עליך, והגורל רצה שתיפול באותה מערכה בה היית בטוח כל כך שננצח – וצדקת.

אך לנו, הנשארים, אין הדבר כה קל – אלא אכזרי ומר. בחיך השקט והצנוע שלך נסכת בטחון לא רק בבני משפחתך, אלא גם בפיקודיך בצבא שכה מעריצים ומבכים אותך.

תמיד נזהרת מלהטריד את הזולת בבקשה – ולו הקטנה ביותר. כל מעשיך מלווים היו בענווה וצנעה, הישגיך בכל אשר עשית, רבים וגדולים מידיעתם של הסובבים אותך.

כך היית תמיד. פשוט, שקט וחייכני.
וכך גם לחמת.

יודע אני, יוחאי, שתחת אותה אש תופת של תותחים שקלת וחישבת את המעשה הטוב ביותר והיעיל ביותר שיש לעשותו. גם כשנפגעה השיריונית בה יצאתם קדימה על מנת לגלות את קיני אש האוייב, וסביבך מוטלים היו כולם, חשבת רק על אותו מעשה – לטווח את מרגמותיך בצורה היעילה ביותר והקצרה ביותר. עברת לשיריונית נטושה, ובאותו כישרון נדיר התאמת מכשירי הקשר לרשת שלך – ו'שלהבת 2' שוב פעלה. טיווחת את אש מרגמותיך בדיוקנות מדהימה – ונדמת.

חבריך פעלו לפי פקודתך האחרונה – וקטלו באוייב עד שחוסל.
יודע אני יוחאי – אינך חושב זאת למעשה גבורה, עשית זאת פשוט משום שצריך היית לעשות.

כמו כל ישותך גם כאן פעלת בדיוקנות ויעילות, שיחררת מאות חבריך הלכודים מהקטל ואפשרת להם לפרוץ קדימה.

אך 'שלהבת 2' נדם. נדם לנצח.

אין לתאר את גודל האסון. אפשר רק, אולי, להשוותו לגודל הניצחון שהבאתם – אתה, יוחאי, וחבריך.

אתה נתת לנו שנית את החיים – להוריך, לאשתך ולילדיך, לאחיך – ולכל ישראל.